

poročil v „Biblioteki Warszawski“, kjer je med drugim priobčil temeljito oceno takrat izdanih poljskih prevodov Cicerona in Horacija, kakor tudi poročila o celoletnem novelističnem in dramatičnem delovanju. L. 1872. je postal sodelavec in ud uredništva dveh organov tako imenovanih „mladih“, in sicer ravnokar osnovane „Nive“ ter „Opiekuna Domovega“. V „Nivi“ je priobčil Chmielowski v članku z naslovom: „Utilitaryzm w literaturze“ prvič svoj program, kateremu je ostal zvest do smrti. L. 1873. je odpotoval v Lipsko, kjer je za razpravo „Ueber die organischen Bedingungen der Entstehung des Willens“ dobil naslov doktorja modroslovja. Plod njegovih modroslovnih studij sta bili razpravi: „Geneza fantazyi“ (Varšava 1874) ter „Artyści i artyzm“ (Niwa 1873), na kar je posvetil vse svoje moči književnosti. Pridobivši si čimdalje večje priznanje, je razširil zlasti svoj kritični delokrog ter priobčeval v številnih varšavskih časopisih razprave in ocene, med drugimi zlasti v ravnokar osnovanem „Ateneu“, kateremu je postal l. 1880. celo urednik. Celih 18 let je deloval na tem polju ter objavljaj dolgo vrsto študij in neštivilno množico drobnih ocen in poročil, obsegajočih skoro vso sodobno produkcijo beletristično in kritično-literarno. Z zaslužkom svojega peresa in z lekcijami o književnosti, ki jih je imel v raznih varšavskih zavodih, je prislužil sebi in svoji številni rodbini potrebni vsakdanji kruh. L. 1883. je bil imenovan za profesorja poljske književnosti na varšavskem vseučilišču, toda suščeva katastrofa, ki je ugonobila nadeje občinstva, mu je izpodbila tudi učiteljski stolec. Chmielowski bi bil moral predavati o poljski književnosti po rusko, česar pa ni hotel, marveč se je rajši odpovedal profesuri. Naučnih del je napisal Chmielowski okolo 60 zvezkov. Tu navajamo samo najodličnejše, kakor: „Kobiety Mickiewicza, Słowackiego i Krasińskiego“ (1873), „Goethe, zarys biograficzno-literacki“ (1885), „Naszi powieściopisarze“ (1881 i 1887), „Józef Ignacy Kraszewski“ (1886), „Autorki Polskie“ (1885), „Adam Mickiewicz, zarys biograficzno-literacki“ (1886), „Liberalizm i obskurantyzm“ (1882), „Literatura polska ostatnich lat dwudziestu“ (1889), „Obraz literatury powszechniej w streszczeniu i przykładach“ (1894), „Współczalni poeci polscy“ (1895), „Nasza literatura dramatyczna“ (1897), „Filozoficzne poglądy Mickiewicza“ (1898) ter zlasti „Historia literatury polskiej“, ki obsega šest debelih zvezkov. Pogreba Petra Chmielowskega dné 25. aprila se je udeležilo skoro vse v Lvovu bivajoče razumništvo ter neštivilna množica občinstva, in nad odprtím grobom so imeli govore: g. dekan dr. Ochenskowski, dr. Bronisław Gubrynowicz, ter akademika Prószyński in Downarowicz. Vdova pokojnikova je ob tem času prejela okolo 400 brzojavk in sožalnih pism.

Antoni Pietkiewicz, znan pod pseudonimom Adam Pług, pesnik in pisatelj, je preminil dné 2. novembra v Varšavi. Porojen dné 23. oktobra 1823. v

vasi Zamostje, v Minski guberniji, je obiskoval nekaj časa gimnazijo v Slucku, nato pa se je podal na vseučilišče v Kijev. Zapustivši vseučilišče se je nastanil kot domač učitelj v Podoljski guberniji, kjer je potem učil mladino in se deloma ukvarjal s poljedelstvom do 1874 leta, ko je došel v Varšavo, katere ni zapustil več do svoje smrti. L. 1847. je bilo natisnjeno v Vilni prvo delo Adama Pługa: „Wigilja sw. Jana“, na kar je sledila še cela vrsta drugih, kakor: „Spowiedź mego przyjaciela“ (1848), „Dzieciobojca“ (1851), „Zaraza“ (1852), „Głowa i serce“ (1853), „Marcin Futornik“, „Wspomnienia pana Jakoba“, „Dziwak“, „Dni doroczne na Litwie“ (1854), „Kłosy z rodzinnej niwy“ (1856), „Pamiętki domowe“ (1858), „Duch i krew“ (1859), „Oficjaliści“ (1873), „Sroczka“ (1867), „Bakalarze“ (1869–1874), „Historja o matce“ (1876). Od l. 1875. je bil sourednik, od leta 1879. pa urednik „Kłosów“ do l. 1890. Od leta 1891. pa do svoje smrti je bil urednik „Velike ilustrirane enciklopedije“. Pług se sicer ni odlikoval z velikim talentom, vendar so njegove povesti navdahnjene z narodnim duhom ter prešinjene z veliko ljubeznijo do svojega naroda. Radi tega mu je tudi zagotovljen med Poljaki hvaležen spomin.

Aleksander Nikolajevič Pypin, sloviti slovanski literarni zgodovinar, praznuje v kratkem petdesetletneco svojega slovstvenega delovanja. Rojen je bil l. 1833. v Saratovu in l. 1854. objavil svoje prvo delo „Slovar k novgorodskemu letopisu“. Učeni Rus je šel na daljša znanstvena potovanja, da se seznanj z drugimi slovanskimi narodi. L. 1860. je bil imenovan za profesorja na petrograškem vseučilišču. Vsled političnega preganjanja je izgubil to službo, a že tedaj je sodeloval pri „Sovremenniku“ in je ustanovil „Věstnik Evropy“, pri katerem je še sedaj eden najodličnejših sotrudnikov. Ta list, ki se bori za novega, svobodnejšega duha v Rusiji, je objavil mnogo njegovih najboljših člankov. Proučavanju ruske literature je posvetil Pypin svoje najčilejše moči. Doba carja Aleksandra I. in literarno gibanje od onega časa pa do srede prejšnjega stoletja je našlo šele v Pypinu pravega zgodovinarja. Njegova „Istorija ruskoj literatury“ je izšla v štirih knjigah v letih 1898 in 1899. Širjemu slovanskemu krogu je pa postal Pypin znan po „Zgodovini slovanskih literatur“, katero je spisal skupno s Poljakom Spasowiczem. Pypina odlikuje kritična objektivnost in hladna analiza.

Zbrani spisi A. K. Šellerja-Mihajlova in I. F. Gorbunova v ruskem prevodu. Ruski ilustrirani tednik „Niva“ prinaša letos kot brezplačno prilogo svojim cenj. naročnikom 20 zvezkov zbranih spisov Šellerja-Mihajlova, 4 zvezke I. F. Gorbunova in 16 zvezkov H. Heineja. Zlasti prvi pisatelj je napisal nenavadno mnogo, rusko narodno življenje podrobno opisujočih romanov, kakor: „Gni-